

Gent blijft prikkelend voor de acteur, de bricoleur, de vader en de visser in **TITUS DE VOOGDT. 'Er wordt vaak smalend gedaan over mensen die op 15 kilometer van hun geboortegrond sterven, maar ik zou daar absoluut geen probleem mee hebben.'** Door Katrien Steyaert, foto Johan Jacobs

U woont al zowat uw hele leven in Gent. Verrast de stad u nog?

'Er zijn zeker nog exotische plekken. De tuinen van de Sint-Pietersabdij, bijvoorbeeld. Het is een soort authentieke boomgaard, waar druiven en kiwi's geteeld worden. Ook als ik ga vissen, bots ik op veel mooie, bijna verloren plekjes: een steeg die uitgeeft op het water, een plek onder een brug waar niemand anders komt. Onder de Dampoortbrug ga ik baars en snoekbaars vangen. En als ze daar niet bijten, wandelen we verder. Zo leggen we op een avond soms tien kilometer af.'

Altijd al gevestigd?

'Ja. Ik ben ermee begonnen toen ik opgegroeide in Sleidinge. Vissen met kunstaas is een techniek. Met een namaakvisje imiteer je het zwemgedrag van de vis die je wilt vangen: dicht bij de bodem of niet, snel of traag. Hoe beter je imitatie, hoe groter je vangst. Eigenlijk is het een beetje zoals acteren. Die kick van in de huid van je personage te kruipen vind ik nog altijd heel tof. Je speelt natuurlijk goede en slechte voorstellingen, net zoals in het leven, maar ik voel altijd die voldoening.'

Zijn uw stukken bij uitstek Gents?

'Nee. Dat er Gentse klanken in voorkomen komt doordat ik geen deftig Nederlands kan spreken. Ik probeer altijd een universeel verhaal te vertellen en wil meer dan alleen mijn stadsgenoten bedienen. Ik doe dat vaak zonder veel woorden. Het voelt voor mij heel logisch aan om te spelen met lichaamstaal, meer dan met theatertaal. Als iemand iets begint uit te leggen, vind ik dat snel vervelend. Dan liever een suggestie of een gevoel dat wordt overgebracht.'

**TITUS DE VROEGDT:
‘IK WIND HET GEMAKKELIJKER OM NAAR
DE WERKELIJKHEID TE KIJKEN OP EEN KAART OF
VANUIT DE BELVEDÈRE VAN DE BOEKENTOREN’**

Met uw lichaam als beste instrument?

‘Misschien wel, ja. Ik heb veel vertrouwen in mijn lichaam. Ik maak nu filmpjes over de restauratie van de Boekentoren en mag tot helemaal boven in de belvédère, ongeveer 60 meter hoog. Als ik daar buiten op een smalle richel sta, ben ik niet bang. Ik heb een goed evenwicht. Ik heb eerder hoogtelust dan hoogtevrees. Als kind klom ik al in de hoogste boom of ging ik op de nok van het dak zitten. Dat is nooit overgegaan. Als ik niet deed wat ik nu doe, zou ik graag kerktorens restaureren.’

‘Die rust moet boven op de Boekentoren ook fantastisch zijn. Het is er merkwaardig stil en op een heldere dag kun je tot de koeltorens

van Doel kijken. Daarboven zie ik hoe de stad gesneden is, waar ze stopt en waar het groen begint, hoe dicht de gebouwen bij elkaar staan. Dat zie je allemaal niet als je over straat loopt. Ik vind het gemakkelijker om naar de werkelijkheid te kijken op een kaart of vanuit die belvédère. Ik mag er zo vaak naartoe als ik wil.’

Maar u geeft ook iets terug aan de stad.

‘Ik ben geen geëngageerde mens maar als ik iets doe, lever ik wel graag een bijdrage, zeker aan mijn eigen stad. Ik moet eerlijk zeggen dat ik nog nooit binnengeweesst was in de Boekentoren. Het is echt een ontdekking. Als je de hele collectie rug-aan-rug zou leggen, krijg je 48 kilometer non-fictie. Deze fantastische biblio-

theek heeft alles wat met nieuwe media te maken heeft, maar ook oude wereldbollen, alle kranten en het “archief van de vliegende bladen” met los papierwerk, van een taartdoos uit de jaren veertig tot reclamedrukwerk uit de jaren zestig. Ik ben nieuwsgierig naar zulke weetjes en details.’

‘Mijn vader was architect en ik heb architectuurles gehad in mijn opleiding beeldhouwen, dus ik wist wel dat Henry Van de Velde een grote mijnheer was, maar ik wist niet dat hij de Boekentoren pas aan het eind van zijn leven ontworpen heeft. Of dat er tijdens de oorlog Duits afweergeschut op het dak stond.’

Zoekt u die geschiedenis in een stad?

‘Ik denk het wel. Een stad moet me »

TITUS DE VOOGDT: 'IK HEB EEN GOED EVENWICHT. IK HEB EERDER HOOGTELUST DAN HOOGTEVREES'

ook zintuiglijk aanspreken. Let op, ik vind Gent niet per se toffer dan Brussel of Antwerpen, maar er is niets wat me roept naar een andere stad. Veel mensen sterven blijkbaar op 15 kilometer van hun geboortegrond. Daar wordt vaak smalend over gedaan, maar ik zou er absoluut geen probleem mee hebben. Ik vind het fijn om op een plek te zijn waar ik mijn wortels heb, waar ik geborgenheid en zekerheid vind. Niet dat ik de wereld niet wil zien, integendeel. Mijn werk brengt me overal en ik reis veel, maar het is altijd leuk om thuis te komen.'

Is Gent ook een goede thuis voor uw dochter van vijf?

'Ja. Gent is groot genoeg, zodat ze later niet schrikt als ze verhuist, maar het heeft niet de nadelen van een echte grootstad. Ik heb me nog nooit onveilig gevoeld en het evenwicht tussen de

bevolkingsgroepen is hier niet zoek. Twee maanden geleden zijn we wel verhuisd, van onze loft in een voormalige meubelfabriek naar een huis met een tuin.'

Maar u blijft ook meubelmaker?

'Ik zou mezelf eerder een *bricoleur* noemen. Die gedijt het best in een stad, waar hij overal materiaal kan vinden. Ik heb het geluk dat er zoveel dingen mijn pad kruisen: beeldhouwen, schrijnwerken, televisie, film, theater, de Boekentoren. Het interesseert me allemaal, maar ik sluit niet uit dat ik me over pakweg tien jaar heroriënteer. Dat wordt nog te weinig gedaan, denk ik. Ik begrijp dat mensen hun comfortzone niet graag verlaten, maar het zou ze soms zoveel gelukkiger maken.'

Dan moet je ook tegen leegtes kunnen.

'Dat is waar. Soms zit ik een paar maanden zonder werk, maar ik slaag er redelijk goed in om dan niet te panikeren. Ik ben blij dat ik me telkens mag engageren voor een paar maanden of een jaar. Dat is lang genoeg om het kind te laten groeien, maar ook niet te lang. Ik heb natuurlijk ook het geluk dat de juiste mensen me op het juiste moment bellen.'

En het vertrouwen dat het wel goed komt?

'Altijd. Ik ben heel onrustig in dagelijkse dingen: ik kan niet stilzitten en wil altijd zoveel tegelijk doen dat mijn lief er zenuwachtig van wordt. Maar over de grote beslissingen - werk, vrouw, kind - heb ik altijd rust gehad. En dat zal volgens mij niet meer veranderen.'

TITUS DE VOOGDT (33) MAAKT OM DE DRIE MAANDEN EEN FILMPJE OVER DE RESTAURATIE VAN DE GENTSE BOEKENTOREN, TE ZIEN OP VIMEO. HIJ KNUTSELT OOK MEUBELS IN ELKAAR IN HET VIER-PROGRAMMA 'PLAN B'.